18/05/2026

Εσπερίδα της Σχολής Γονέων της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Εσπερίδα για θέματα που απασχολούν την σύγχρονη οικογένεια πραγματοποιήθηκε την Κυριακή 17 Μαΐου 2026 στο Παύλειο Πολιτιστικό Κέντρο. Την Εσπερίδα διοργάνωσε η Σχολή Γονέων της Ιεράς Μητροπόλεως Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας και συμμετείχαν τρεις εγκεκριμένοι ομιλητές με επίκαιρα θέματα γύρω από τα προβλήματα της σύγχρονης οικογένειας.

Μετά τις εισηγήσεις ακολούθησε εποικοδομητικός διάλογος.

Ομιλητές ήταν οι:

- Ο Σεβασμιώτατος **Μητροπολίτης Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας κ.κ. Παντελεήμων** με θέμα "**Η βοήθεια της εκκλησίας στα θέματα της οικογένειας**".
- Ο κ. **Χαλκιάς Γεώργιος** σχολικός σύμβουλος Π.Ε. Θεσσαλονίκης με θέμα: "Δημιουργώντας σχέσεις εμπιστοσύνης με το παιδί μας: παιδαγωγικές προσεγγίσεις και πρακτικές.
- Η κ. **Ράντζου Μαρία** καθηγήτρια της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ με θέμα: Συνοδεύοντας τα παιδιά στην ψηφιακή εποχή. Πνευματικές αντιστάσεις και παιδαγωγικά όρια.

Την Εσπερίδα προλόγισε και συντόνισε με επιτυχία ο Πρωτ. **Λεωνίδας Αφεντούλης,** ο οποίος είχε και τον εκτελεστικό συντονισμό της Σχολής Γονέων της Ιεράς Μητροπόλεως καθόλη την χρονιά.

Την λήξη της Εσπερίδας κήρυξε ο Σεβασμιώτατος ανακεφαλαιώνοντας τα κύρια θέματα που απασχόλησαν τους συνέδρους και εκφράζοντας τις θερμές του ευχαριστίες προς τους εισηγητές και τον συντονιστή.

Η εισήγηση του Μητροπολίτη Βεροίας, Ναούσης και Καμπανίας

Ἡ οἰκογένεια εἶναι, λέμε συχνά, τό κύτταρο τῆς κοινωνίας. Εἶναι τό φυσικό περιβάλλον τοῦ κάθε ἀνθρώπου. Εἶναι τό φυτώριο καί τό πρῶτο σχολεῖο γιά ὅλους μας. Γι᾽ αὐτό καί ὁ τρόπος μέ τόν ὁποῖο ὑπάρχει καί λειτουργεῖ εἶναι καθοριστικῆς σημασίας γιά τή λειτουργία καί τῶν ἀνθρώπων καί τῆς κοινωνίας.

Δέν ὑπάρχει, νομίζω, κανείς πού ἀμφιβάλλει γι᾽ αὐτά, ὅπως δέν ὑπάρχει πιστεύω καί κανείς πού νά μήν ἀντιλαμβάνεται ὅτι τόσο ἡ οἰκογένεια ὅσο καί ἡ κοινωνία βρίσκεται σήμερα σέ κρίση. Τά περισσότερα ἀπό τά «νέα» τά ὁποῖα ἀκοῦμε στίς εἰδήσεις ἤ διαβάζουμε στό διαδίκτυο ἔχουν ὡς ἀφετηρία αὐτή τή διπλῆ καί ἀλληλοτροφοδοτούμενη κρίση τῆς οἰκογένειας καί τῆς κοινωνίας.

Ἡ Ἐκκλησία μας ὡς στοργική μητέρα ὅλων τῶν ἀνθρώπων ἀλλά καί ὡς αὐτή ἡ ὁποία μέ τό μυστήριο τοῦ γάμου μετέχει στή συγκρότηση τῆς οἰκογενείας καί μέ τήν ὅλη διακονίας της προσπαθεῖ νά βοηθήσει τούς ἀνθρώπους, ἐνδιαφέρεται ὅπως εἶναι φυσικό διαχρονικά γιά τήν οἰκογένεια καί βοηθᾶ μέ ποικίλους τρόπους στήν καλή λειτουργία της καί στήν ἐπίλυση τῶν τυχόν προβλημάτων πού ἀνακύπτουν. Γιά τήν Ἐκκλησία ἄλλωστε ἡ οἰκογένεια εἶναι ὁ χῶρος μέσα στόν ὁποῖο ὁ ἄνθρωπος ἀγωνίζεται καθημερινά γιά νά ἁγιάσει τόν ἑαυτό του.

Κάπου γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος «σωθήσεται ἡ γυνή» καί ὁ ἀνήρ βέβαια, «διά τῆς τεκνογονίας». Δηλαδή μέσα ἀπό τόν ἀγώνα πού ἔχουν κάθε ἡμέρα νά φέρνουν τά παιδιά τους στόν κόσμο, ὄχι μόνο βιολογικά ἀλλά πολύ περισσότερο νά τά ἀναθρέψουν ἐν παιδείᾳ καί νουθεσίᾳ Κυρίου, ἁγιάζονται καί σώζονται.

Γι᾽ αὐτό καί ἀξίζει νά ἐρευνήσει κανείς μέ πολλή προσοχή ποῦ ἔγκειται ἡ οὐσία τῶν προβλημάτων πού ἀντιμετωπίζει ἡ οἰκογένεια, προβλήματα πού δυσκολεύουν τή συζυγία, μέ ἀποτέλεσμα νά δυσκολεύονται καί τά παιδιά τά ἴδια. Καί πολλές φορές νά φθάνουμε μέχρι τή διάλυση τῆς οἰκογενείας.

Ἀσφαλῶς κανείς δέν ξεκινᾶ τόν γάμο του μέ ὅραμα τή διάλυσή του, ἀλλά ὅλοι ξεκινοῦν τόν γάμο μέ ὅραμα τήν ἀγάπη, τήν ἑνότητα, τήν διά βίου παντός

συμβίωση, ὥστε νά εἶναι ἑνωμένοι καί ἀγαπημένοι, ἀλλά στήν πορεία ἐμφανίζονται τά διάφορα προβλήματα.

Ποιά εἶναι ὅμως ἡ βοήθεια τῆς Ἐκκλησίας ἀπέναντι στά προβλήματα τοῦ γάμου, τῆς συζυγίας, πού κάθε ἡμέρα ἐμφανίζονται μπροστά μας;

Ἡ βοήθειά της ἔγκειται ἀρχικά στή συνειδητοποίηση τῶν προβλημάτων. Δέν εἶναι εὔκολο πράγμα ἡ συζυγία, καθώς δύο διαφορετικοί ἐντελῶς ἄνθρωποι καλοῦνται νά ζήσουν ὡς ἕνας. Αὐτή ἡ ἕνωση προϋποθέτει τήν κένωση. Ὅπως ὁ Χριστός «ἐκένωσεν ἑαυτόν» γιά νά ἑνωθεῖ μέ τόν ἄνθρωπο, ἔτσι καί οἱ σύζυγοι θά πρέπει νά κενώνουν τόν ἑαυτό τους, ἐάν θέλουν πραγματικά νά ἑνωθοῦν. Αὐτό σημαίνει ὅτι θά πρέπει νά βγοῦν ἀπό τόν ἀτομισμό καί τόν ἐγωισμό πού δέν μᾶς ἀφήνει νά ἀνοίξουμε τήν καρδιά μας καί νά δοθοῦμε στόν ἄλλον ἄνθρωπο.

Δέν εἶναι εὔκολο πράγμα νά ἀγαπᾶς. Εἶναι τό πιό δύσκολο πράγμα καί τό πιό μεγάλο ἔργο τό ὁποῖο καλεῖται νά κάνει ὁ ἄνθρωπος. Καί εἶναι δύσκολο καί εἶναι ἄθλημα, εἶναι πραγματικά κόπος πολύς, διότι θέλει ἀνά πᾶσα στιγμή νά εἶσαι σέ θέση νά ξεπεράσεις τόν ἑαυτό σου, νά ἀρνηθεῖς τόν ἑαυτό σου.

Αὐτό ὅμως δέν εἶναι εὔκολο νά γίνει, ἐάν ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει ἀντίκρυσμα. Δέν εἶναι εὔκολο πράγμα νά ἀρνεῖσαι τόν ἑαυτό σου ἀνά πᾶσα στιγμή, ἐάν δέν

εὑρίσκεις ἕνα ἀντίκρυσμα πνευματκό, ἄν τήν ὥρα πού ἀρνεῖσαι τόν ἑαυτό σου δέν ἔχεις τήν ἀπάντηση τοῦ Πνεύματος, τήν ἀπάντηση τοῦ Θεοῦ μέσα στήν καρδιά σου. Ἐάν δέν αἰσθάνεσαι ὅτι αὐτή ἡ ἄρνηση τοῦ θελήματός μου ἔχει μιά ἀνταπόκριση ἀπό τή Χάρη τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ἐπικοινωνία μέ τόν ἄλλο ἄνθρωπο ἔχει ὅμως ὡς προϋπόθεση καί νά μάθεις νά τόν ἀκοῦς, κάτι γιά τό ὁποῖο εἶναι ἀναγκαῖο νά μάθει κανείς καί νά σιωπᾶ. Εἶναι μεγάλη τέχνη ἡ τέχνη τῆς σιωπῆς καί εἶναι σημαντικό νά τήν μάθουμε. Πρέπει ἐσύ ὁ ἴδιος νά μάθεις τή μεγάλη αὐτή τέχνη τῆς σιωπῆς τῶν δικῶν σου συναισθημάτων, νά σιωπήσεις ἐσύ τελείως, νά μή μιλᾶ ἡ λογική σου, ἀλλά νά εἶσαι ὅλος ἀκοή. Δυστυχῶς, ἐνῶ μέσα στήν παράδοσή μας ὑπάρχει, στή σύγχρονη παιδεία μας δέν ἔχουμε τόν τρόπο νά ἀκοῦμε τόν ἄλλον ἄνθρωπο.

Ὁ Ἅγιος Νικόδημος ὁ Ἁγιορείτης ἔχει ἕνα ὡραιότατο λόγο στό Ἐξομολογητάριό του. Ἀπευθύνεται στόν πνευματικό καί τοῦ λέει, καί τόν διδάσκει πῶς ὀφείλει νά ἀκούει τούς ἀνθρώπους πού θά πᾶνε κοντά του.

Εἶναι πράγματι ἕνα τεράστιο μυστήριο τό πῶς ἀκοῦς τόν ἄλλον ἄνθρωπο. Ἕνα ἀπό τά μεγαλύτερα προβλήματα τῆς συζυγίας ἀπό τό ὁποῖο γεννιοῦνται πάρα πολλά ἄλλα εἶναι τό ὅτι οἱ ἄνθρωποι δέν μποροῦν νά καθίσουν νά ἀκούσει ὁ ἕνας τόν ἄλλο. Μιλάει ὁ ἕνας Α καί ὁ ἄλλος καταλαβαίνει Ω. Γιατί τήν ὥρα πού λέει τά δικά του δέν σιωπᾶ νά τόν ἀκούσει, ἀλλά λέει ἀπό μέσα του καί αὐτός τά δικά του, καί εἶναι σάν νά ἔχεις δύο μαγνητόφωνα καί τό καθένα παίζει τή δική του κασέτα.

Αὐτό εἶναι ἕνα τεράστιο πρόβλημα καί ἀπό αὐτό βγαίνουν κατά κανόνα τά πιό πολλά ἄλλα προβλήματα.

Ἕνα ἄλλο πρόβλημα, μία ἄλλη δυσκολία τῆς οἰκογενείας, εἶναι ἡ ἀπόσταση τῶν λόγων ἀπό τά ἔργα. Αὐτό πλήττει κατ᾽ ἐξοχήν βέβαια τά παιδιά. Ξέρουμε ὅτι τό πρῶτο ἴνδαλμα τῶν παιδιῶν μας, τά πρῶτα πρόσωπα τά ὁποῖα βλέπουν μπροστά τους εἶναι οἱ γονεῖς.

Εἶναι πολύ σημαντικό γιά τό παιδί νά μήν χαλάσει ποτέ αὐτή τήν εἰκόνα τῶν γονέων, νά μήν τραυματισθεῖ αὐτή ἡ εἰκόνα τήν ὁποία ἔχει μέσα του.

Ἐάν θέλεις νά καταστρέψεις τό παιδί σου πραγματικά, κάνε ἄλλα πράγματα ἀπό αὐτά πού τοῦ λές. Καί ἄν θέλεις νά τό οἰκοδομήσεις, δέν χρειάζεται νά τοῦ πεῖς πολλά λόγια. Δεῖξε του ἐμπράκτως αὐτό πού πιστεύεις.

Ἐάν γυρίσουμε ὅλοι καί θυμηθοῦμε πόσες καλές εἰκόνες ἔχουμε μέσα μας ἀπό τούς γονεῖς μας, ἀπό τούς παποῦδες μας, τίς γιαγιάδες μας. Καί τό ἔχω ἀκούσει πάρα πολλές φορές αὐτό τό πράγμα, ὅτι πολλοί ἄνθρωποι, νέοι, πού μπορεῖ νά παρασύρθηκαν, πού μπορεῖ νά χάθηκαν, καί πού μπορεῖ νά ἔκαναν χίλια πράγματα, ὅμως, ἐάν ἔτυχε νά ἔχουν καλούς γονεῖς, καλή μητέρα καί καλό πατέρα, θυμοῦνται πάντα αὐτή τήν εἰκόνα.

Θυμᾶμαι πάντα ἕνα παιδί πού ἔλεγε «πάτερ, ὅλα τά γκρέμισα μέσα μου, ἐκεῖνο ὅμως πού δέν μπορῶ νά βγάλω ἀπό μέσα μου εἶναι ἡ εἰκόνα τῆς μάνας μου. Καί πότε; Ὅταν τήν ἔβλεπα κάθε βράδυ πού προσευχόταν. Αὐτή ἡ εἰκόνα εἶναι μέσα μου ὁλοζώντανη. Εἶναι ἡ πιό δυνατή εἰκόνα πού μέ κρατᾶ καί δέν μέ ἄφησε νά χαθῶ μέχρι σήμερα».

Αὐτά ὅσον ἀφορᾶ τήν παθολογία τῆς οἰκογενείας σήμερα. Ἀλλά ἡ Ἐκκλησία, τί προσφέρει ἡ Ἐκκλησία στήν οἰκογένεια;

Ἐξωτερικά μπορεῖ νά προσφέρουμε ὅ,τι μποροῦμε, καί πρέπει νά προσφέρουμε ὅ,τι μποροῦμε. Νά γίνονται ὁμιλίες καί σεμινάρια καί σχολές γονέων καί χῶροι προστασίας τῆς οἰκογενείας. Καί ἀκόμη νά βοηθᾶ ἡ Ἐκκλησία στήν πρόληψη ὅλων αὐτῶν τῶν προβλημάτων μέσω τοῦ μυστηρίου τῆς ἐξομολογήσεως.

ΓΙΑ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΕΣ ΚΑΝΤΕ ΚΛΙΚ ΕΔΩ